

DİLİMİZİN ZENGİNLİKLERİ PROJESİ
HİKAYE YAZMA YARIŞMASI

ALTIN KALEM

Okulların kapanmasına iki gün kaldı. Beni inşallah mükemmel bir yaz tatili bekliyor. “Hamzaaaa uyan çabuk!” Zaten hepinizin sabah en sevmedi uyandırma şekli budur. Hemen yatağımdan kalktım, pijamalarımı katladım, okul formamı giydim, Kahvaltımı yaptım. Dur bir dakika... “Ooolaamaazz!” Annem yine yumurta yapmış. Neyse... Şimdi yavru fok taklidi yapma zamanı. Annemler buna dayanamıyor. Hemen izin veriyorlar. İşte başlıyoruz: “Anne noooluuurr. Lütfen... Sultanlar sultanı annem.”

Annem dayanamadı ve ben de rahat rahat okula gidebildim. Okulun son günleri oldukça keyifli geçiyor. Keşke tüm günler böyle olsaydı... Okul bitmişti, eve gitme vaktiydi. Yanımda da Fatih, Enes ve Yahya vardı. Bir de dördümüzün birlikte kurduğu grup vardı. Adı daaaa ‘Çılgın Tekerler’ idi. Nasıl bu adı beğendiniz mi?

Dışarı çıktık. Herkes kahvenin önünde toplanmış. Biz neler olduğunu öğrenmeye çalışıyorduk. Adamın biri “Haberiniz yok mu çocuklar? Büyük festivaldeki ‘Altın Kalem ‘ödülü var ya onu hacker hırsızlar çalmış. Bütün polisler olay yerinde.”

Söze Yahya karıştı. “Arkadaşlar şu an acil durum besinlerim yanımda değil. Çantamdaki lahmacunun , böreğin , baklavanın hepsini yedim. Bu yüzden yarın Fatihler’in evinin önünde toplanalım. Hem ben de kardeşim Murat’ı getiririm”. Hepimiz “Olur” diye karşılık verdik. Ertesi sabah büyük bir heyecanla uyandım. Hemen kahvaltımı yapıp, bisikletimi çıkartıp, dışarıya çıktım. Yahya dışında bütün tayfa oradaydı. Biraz sonra Yahya da geldi. Enes “Yahya ne oldu? On kilo taşımış gibisin.” Yahya’nın çantasını aldım. Anaaamm, kaburgalarım yerinden çıktı. Neyse ki bisikletimizin arkasında boş yer vardı. Yahya’nın çantasını yerleştirdik ve yolumuza koyulduk.

“Altın Kalem”i saklandığı yerden başlayacaktık. Her yerin altını üstünü getirdik, tam ümidimizi kesecekken Murat heyecanla yanımıza geldi. Elinde parıldaayan bir yüzük vardı. Hamza, “Bu yüzük hacker hırsızların yüzüğü değil mi”? diye söze atladı. Herkes ümidini kaybetmişken tekrar ümitlenmiştik. ‘Aferin Murat ve Hamza. İyi iş başardınız. Yüzüğün olduğu taraf ana caddeye çıkıyor. Hırsızlar ödülü kamyonetle kaçırmış olabilirler. Bu yüzden tekerlek izlerini takip etmemiz gerekir. Haydi! Atlayın bisikletlere.

Kamyonetin tekerlekleri büyük olur bu yüzden de büyük izleri takip etmeliyiz. Uzun bir süre izleri takip ettikten sonra ıssız bir ormana varmıştık. Aniden “Hav! Hav! Hav!” diye bir ses gelmişti. Hepimiz çok korkmuştuk. Ama neyse ki Yahya’nın acil durum beslenme çantası vardı. Hemen çantasından kızarmış tavuk kanadı çıkardı ve köpeklere attı. Köpek tavukları köşeye savurdu. Sanki bize bir şey anlatmak yada göstermek istiyordu. Biraz sonra köpeğin yanına gittik. Birkaç dakika sonra da köpeği takip etmeye başladık. Ağaçların arasında derme çatma bir ev karşımıza çıktı. Daha yakından görmek için evin bahçesine girdik. İçinde iki adamın konuştuğunu duyduk. Hamza hemen cama baktı. “Bunlar hacker hırsızlar” dedi Enes. Hemen telefonundan 112 Acil Servisi aradı, konuşma yaparken şunları dedi: “Abi şu adrese gelin ,hacker hırsızları bulduk.” Polisi bulunduğumuz yere gönderdi. Polis memuru, “Aferin çocuklar ,aradığımız hırsızları buldunuz.Altın Kalem ödülü sizindir. O son cümleden sonra hep bir ağızdan “Yuppiiiiiii” diye bağırdık.

Hızlıca evlere dağıldıktan sonra, yatağıma uzandım ve her akşam gibi pencereden görünen yıldızlara bakarak düşünmeye başladım. Hırsızlık... Hak etmediğimiz bir şeye sahip olmak... Ne utanç vericiydi! Ben de büyüdüğüm zaman hırsızlara göz açtırmayan bir komiser olacağım...

Bir dakika bu gelen koku da ne? Yoksa haşlanmış süt mısırı mı? Anne geliyoruuuuuumm...

Yazan:MEHMET HAMZA TAŞKIN

4/D No:975

Gökyüzüne Uzanan Merdiven

Bir zamanlar, yeşil tepelerle çevrili küçük bir kasabada, hayalleri gökyüzü kadar geniş bir çocuk yaşardı. Adı Defne'ydü. Defne'nin en büyük hayali, bir gün bulutların üzerinde yürüyebilmektü. Arkadaşları onun bu hayaline inanmaz, Defne'ye güler, "Bulutların üstünde kimse yürüyemez!" derlerdi. Ama Defne'nin kalbindeki inanç, onların sözlerinden çok daha güçlüydü.

Defne her akşam, güneş batarken odasının penceresinden gökyüzünü izlerdi. Bulutlar ona masal kahramanlarının evi gibi gelirdi. Kimi zaman bir gemi, kimi zaman bir çiçek, bazen de gülen yüzler belirirdi. Bir gün okuldan dönerken kasabada kitapçının vitrininde altın işlemeli, eski bir kitap gördü. İçeri girip kitabı eline aldığında, kapağında "Hayalperestler için Yolculuk" yazdığını fark etti. Kitapçı amca gülümseyerek, "Bu kitabı sadece hayallerinin peşinden koşanlara veririm. Sen, bir hayalperestsin değil mi?" diye sordu. Defne büyük bir mutlulukla başını salladı ve kitabı aldı. Eve varır varmaz kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Sayfalarından birinde; "Gerçekten isteyen, hayaline ilk adımı atar. Bulutlara ulaşmak için rüzgarı güven." diye yazıyordu. Bu cümle Defne'ye bir fikir verdi. "Bulutlara ulaşmak için bir merdiven yapmalıyım!" diye düşündü. Ertesi gün babasından eski tahtaları ve kullanılmayan ipleri istedi. Kasabanın marangozundan birkaç çivi ve boya alıp işe koyuldu. Herkes, "Defne yine neyin peşinde?" diye sorarken, o kimseye aldırmadan çalışmaya devam etti. Merdivenin her basamağına bir hayalini yazıyordu: "Bulutlara yürümek", "Gökyüzüne dokunmak", "Arkadaşlarıma hayallerinin gücünü göstermek"... Defne'nin hayalleri merdiven uzadıkça uzuyordu.

Tam yedi gün boyunca çalıştı. Ellerinde küçük yaralar olmuştü, ama kalbindeki umut o yaraları unutturuyordu. Sonunda, Defne'nin bahçesinde yükselen kocaman merdiven, bulutlara doğru uzanan bir umut ağacı gibiydi. Kasabalılar merdiveni görünce şaşkına döndü. "Defne, ne yapacaksın bu merdivenle?" diye sordular. Defne gururla cevap verdi; "Gökyüzüne çıkacağım ve bulutların üzerinde yürüyeceğim" dedi. Kimse ona inanmadı. "Çocukça hayaller" dediler. Ama Defne bu sözleri duymamazlıktan geldi. Bir sabah, rüzgar tatlı tatlı eserken Defne merdivenin ilk basamağına çıktı. Her adımda kalbi hızla çarpıyordu. Kuşlar ona eslik ediyor, rüzgar kulagina fısıldıyordu: "İnanırsan, her şey mümkündür"

Merdivenin son basamağına vardığında Defne gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda gördüğü manzara karşısında dili tutuldu. Ağaklarının altında yumuşacık beyaz bulutlar vardı. Bulutlar gerçekten de bir pamak yığını gibiydi. İlk adımını attığında hafifçe sallandı, ama bulut onu taşıdı. Defne kahkahalarla gülmeye başladı. "Basardım!" diye bağırdı. Kasabalılar yukarıya bakıp Defne'yi gördüklerinde gözlerine inanamadı. Küçük çocukların yüzünde hayranlık, büyüklerin kalbinde ise bir pişmanlık belirdi. Çünkü Defne, hayallerinin sadece çocuklara ait olmadığını ispatlamıştı. Defne, bulutların üzerinde oturup kasabaya seslendi:

"Hayallerinizi küçümsemeyin! Hayaller, onlara inananlar için gerçek olur."

O günden sonra kasaba değişti. Artık herkes hayal kurmaya cesaret ediyordu, hayallerini gerçekleştirmek için ilk adımı atıyordu. O günden sonra kasabada kiken Defne'ye "Gökgüzündeki Kız" dediler. Çünkü o hayallerine inanıp çok sevdiği bulutlara ulaşmıştı.

Ögkü Mina Ülker 3-D

RİM VE DEDESİ

Deniz ve gölün birleştiği Filistin'in çok güzel bir mahallesinde yaşayan Rım henüz dört buçuk yaşlarında idi. Aylardan sonbahardı. Rım'ın büyük kalabalık bir ailesi vardı. Annesini, babasını ve kardeşlerini çok seviyordu. Ama onun için çok özel biri vardı ki sakallarını okşayıp kokusundan uyduğu dedesi hiç süsüz eşsiz bir insandı. Tabii dedesi için de Rım aynı derecede önemli ve değerliydi. Birlikte çok eğlenir çokça çokça vakit geçirirlerdi. Bisiklete beraber biner mahallesi gezer evin bahçesinde sakları bağ oynarlardı. Gün sonunda yorgun ama mutlu odalarına çekilir uykuya hazırlanırlardı. Rım o gece yine dedesinin anlattığı birbirinden güzel masallardan birini dinliyerek uymuştu. Burununu ve ellerini zeytin kokulu diğerek sevdiği sakalının arasına almış sınıklı tutmuştu. Halid dede onu incitmemeye özen göstererek ellerini öpüp üzerine yorganını örtüp odasına uykuya gitti. Rım ve dedesi o gece aynı kabusu görmüşlerdi. Yüzleri birbirinden farklı yaratıklar ülkelerini işgal etmiş her yeri yakıp yıkıyorlardı her yer toz duman içindeydi. Güneş sönmüş masmavi gökyüzünü kapkara dumanlar kaplamış. Evler alev alev yanıyor, insanlar ordan oraya koşup duruyorlardı. Bu kaosağın içinde Rım dedesini dedesi Rım'ı arıyordu. Rım sol yanığının çok acıdığına hissetti. Bu acıya daha fazla dayanamayarak kendinden geçti ve yere düştü. Tam o sırada dedesi Rım'ı buldu kucığına aldı yaralı yanığını öptü. Son defa, gözlerinin nuruna görme için göz kapaklarını elleriyle açtı. Öptü, öptü ve sınıklı sarıldı.

"Ruhuman rubu, ruhuman rubu" dedi. - Beni çok daha güzel bir dünyada bekle, mahakkak yanına geleceğim diyerek vedalaştı. Su damlası küpesini gömleğinin sol cebine, kalbinin üzerine rozet yaptı. Halid dede kabusu ortasında yapayalnızdı. Uyanığında da bitmececeğini biliyordu. Bu kabusu o günden sonra Halid dede bütün insanlara yardım elini uzattı. Bütün insanlar onun gözünde torunu Rım gibiydi. Onlara balalar alıp sekerke, tabaklar dağıtır ucuşturular yapardı.

Yaflı annesine bakar ondan dua ister kimi zaman
elinde bir demet çiçekle ona mutlu eder yüzünü
güldürürdü. Halid dede bir iyilik meleği idi. Ülkesinde mavi
bir gökyüzü yoktu. Her şey siyah, gri bir toz bulutaydı.
Her yer duvar ve is kokarken o elinde kırmızı bir gül
kokusuyla insanların hayatını renklendirir bir çiçekle baharı
getirirdi. Halid dede o gece yine yorgun ama mutlu
bir halde odasına yumaya gitti. Uykuya dalınca rüyasında
Rim'i gördü. Rim dedesine kosta sonunda geldin mi?
Seni çok bekledim, hem de çok özledim. Dedesi Rim'i
görünce gözleri doldu. Öyle kosta ki birbirlerine el
sımşıkla sarıldılar. Rim dedesinin elinden tuttu.
— Gel sana yasadığın gerçeki tanıttayım dedi.
— Buralar tıpkı masallarda anlatıldığı gibi.
— Burada yalnızca iyilerin olduğu cennetten bir parça.
Kuşların olduğu pengarenk çiçeklerle süsli gül kokan bahçelerin
birbirinden lezzetli meyve ağaçlarının olduğu bahçelerde el ele
dolastılar. Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Ayşe AYAZ

3/B

Sabri Artan Vakfı

İlkokulu